

ПРОЛОГ

Шостого квітня 1812 року — рівно за два дні до своїх шістнадцятих народин — Пенелопа Фезерінгтон закохалася.

Якщо коротко, це було захопливо. Світ струснувся. Серце вискакувало з грудей. На мить вона забула, як дихати. І з певним задоволенням могла собі сказати, що об'єкт її почуттів — Колін Бріджертон — почувався так само.

А, хіба що за винятком закоханості. Він достеменно не закохувався в неї 1812 року (так само, як і 1813, 1814, 1815-го чи... тряця, та так само, як і в усі роки від 1816-го до 1822-го, а також 1823 року, коли його взагалі навіть не було в країні). Утім його світ також струснувся, серце вискакувало з грудей, і Пенелопа без тіні сумніву знала, що він теж забув, як дихати. На добрих десять секунд.

Таке стається, коли падаєш із коня.

А було це так.

Вона гуляла з матір'ю та двома старшими сестрами в Гайд-парку, аж раптом під ногами, як грім, задудонила земля (дивись вище: світ струснувся). Мати приділяла їй небагато уваги (це зрідка змінювалося), тож Пенелопа на мить вислизнула поглянути, що відбувається. Інших жінок Фезерінгтон захопила розмова

з віконтесою Бріджертон і її донькою Дафною, для якої щойно розпочався другий сезон у Лондоні, тож вони вдавали, що не помічають дудніння. Родина Бріджертонів — це не абихто, розмов із ними не уривають на півслові.

Пенелопа обійшла дерево з незвично товстим стовбуром і побачила, як до неї чвалом наближаються двійко вершників, просто-таки летять прожогом — чи як там ще люди полюбляють описувати дурників на кінській спині, які не дбають про власну безпеку й здоров'я. Пенелопа відчула, як серце забилося швидше (важко зберігати спокійний пульс, коли спостерігаєш за таким запалом; до того ж це давало їй змогу казати, що серце вискакувало з грудей, коли вона закохалася).

Аж тут відбувся один із незбагнених поворотів долі: раптом здійнявся вітер і підхопив її капелюшок (якого вона, на прикрість матері, не надто старанно зав'язала, бо стрічка натирала підборіддя), поніс над землею і — плюх! — кинув простісінько в обличчя одному з вершників.

Пенелопа затамувала дух (забула, як дихати!), а нещасний упав із коня і найнезграбнішим чином приземлився в поближнє багновище.

Вона кинулась уперед, зовсім не подумавши, хотіла витиснути із себе запитання, чи все з ним гаразд, але підозрювала, що прозвучало це лише як здушений вереск. Звісно, він на неї лютуватиме, бо ж вона просто-таки збила його з коня, ба в самісіньке місиво — два чинники, здатні всякого джентльмена увігнати в найгірший настрій. Та коли він нарешті звівся

на рівні, струшуючи із себе всю багнюку, яка не пристала намертво до його одягу, то не накинувся на дівчину. Не пустив у її бік шпильки, не заволав на неї, обійшлося навіть без гнівного зиркання.

Він розреготався.

Розреготався.

Пенелопа нечасто чула чоловічий сміх, а той, який чула, ніколи не звучав по-доброму. Та очі цього чоловіка — доволі яскравого відтінку зеленого — повнилися веселощами.

Він стер зі щоки особливо недоречну ляпку грізюки й мовив:

— Що, не найкраще приземлення, еге ж?

Цієї миті Пенелопа й закохалася.

Коли до неї повернулася мова (вона з болем відзначала, що це сталося на добрих три секунди пізніше, ніж заговорила б людина з бодай дрібкою розуму), Пенелопа відповіла:

— О ні, це я маю перепросити! Мій капелюшок зірвався з голови й...

Вона замовкла, збагнувши, що він і не перепрошував, тож у її запереченні було мало сенсу.

— Не біда, — сказав він і якимось весело їй усміхнувся. — Я... О, добридень, Дафно! Не знав, що ти в парку.

Пенелопа крутнулася навколо своєї осі й уздріла Дафну Бріджертон.

Вона стояла біля матері Пенелопи, яка миттю прошипіла:

— Що ти накоїла, Пенелопо Фезерінгтон?

А Пенелопа не могла навіть відповісти своє звичне «нічого», бо насправді цей нещасний випадок стався

цілком із її провини й вона щойно виставила себе дурепою перед вочевидячки — з огляду на вираз материного обличчя — дуже гідним холостяком.

Її мати не вважала, буцім *вона* мала бодай якийсь шанс із ним. Але в місис Фезерінгтон таки були високі сподівання на шлюб старших дівчат. Та й Пенелопа навіть ще не виходила у світ.

Та якщо місис Фезерінгтон і мала намір далі сварити доньку, то не могла, бо для цього довелося б відвернути увагу від таких важливих Бріджертонів, до яких, як хутко додумалася Пенелопа, належав і чоловік у багнюці.

— Сподіваюся, ваш син не постраждав, — заговорила місис Фезерінгтон до леді Бріджертон.

— Цілий і неушкоджений, — перебив Колін, звично заспокоюючи леді Бріджертон, перш ніж вона встигла засипати його материнською турботою.

Усіх представили одне одному, але надалі розмова не мала ваги, здебільше через те, що Колін швидко й точно розцінив місис Фезерінгтон як *tata* в пошуках зятя. Пенелопа ні на краплину не здивувалася, коли він поквапливо відкланявся.

Але шкоди вже було завдано. У Пенелопи з'явився образ для мрій.

Тієї ночі вона вже втисячне відтворила в пам'яті те знайомство й збагнула, як гарно було б, якби можна було сказати, нібито вона закохалась у нього, коли він поцілував їй руку перед танцем, його зелені очі по-диявольському замерехтіли, а пальці стиснулися на децицю сильніше, ніж прийнято. А ще це могло статися, коли він дико скакав би вітряною стежиною,

а (згаданий) вітер не стримав би його (чи радше його коня) у чвалі з єдиною метою (для Коліна, не для коня) — наблизитися до неї.

Але ні — мусила взяти й закохатись у Коліна Бріджертона, коли той упав із коня на зад у багновище. То було дуже незвично і *вкрай* неромантично, але була в цьому й певна поетична справедливість, бо ж із цього ніколи нічого не вийде.

Нащо марнувати романтику на кохання, яке ніколи не буде взаємним? Краще приберегти вступ із вітряною стежкою для тих людей, у яких справді може бути спільне майбутнє.

А якщо Пенелопа й знала бодай щось навіть тоді, у віці без двох днів шістнадцяти років, то це те, що Коліна Бріджертона в ролі чоловіка в її майбутньому не буде.

Вона просто була не з тих дівчат, які приваблюють подібних йому чоловіків, і боялася, що ніколи такою не стане.

Десятого квітня 1813 року — рівно за два дні після своїх сімнадцятих народин — Пенелопа Фезерінгтон дебютувала в лондонському суспільстві. Вона не хотіла. Просила матір дозволити їй ще один рік перечекати. Вона важила щонайменше на тридцять фунтів¹ більше, ніж мала б, і в обличчя досі залишалася страхітлива схильність вкриватися прищиками від нервів, а це означало, що прищики в неї

¹ Один фунт дорівнює 0,37 кг. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інакше.)

були *постійно*, бо ніщо у світі не нервувало її більше за лондонський бал.

Вона намагалася нагадувати собі, що врода — це щось просто на рівні шкіри, проте це не надто допомагало, коли вона лаяла себе за те, що не знала, що *казати* людям. Не існує нічого журливішого за повторну дівчину без жодного вияву особистості. Саме такою Пенелопа й була в перший рік на шлюбному ярмарку. Потворна дівчина без жодного — гаразд, треба ж себе бодай *трішки* поважати — з крихітними виявами особистості.

У глибині душі вона знала, хто вона така: розумна, добра, часто навіть кумедна, але її особистість чомусь завжди губилася десь між серцем і ротом, і вона раз по раз ловила себе на невдалих репліках, а значно частіше — на мовчанці.

Ніби цього було замало, мати Пенелопи не дозволяла їй самостійно обирати собі вбрання. Тож коли вона не була в обов'язковій білій сукні з тих, які вдягала більшість юних леді (що її статурі, звісно, ніяк не сприяло), доводилося носити жовте, червоне або помаранчеве, від чого її вигляд ставав невимовно жалюгідним. Єдиного разу, коли Пенелопа запропонувала зелений, місис Фезерінгтон уперла руки в більш ніж круті стегна й заявила, що зелений колір надто меланхолійний.

А от жовтий, на думку місис Фезерінгтон, був *щасливим* кольором, а *щаслива* дівчина обов'язково підчепить собі жениха.

Тоді Пенелопа вирішила, що краще й не намагатися збагнути, як працює мозок її матері.

Тож Пенелопа носила жовте й помаранчеве, а подеколи ще червоне, попри те що через такі кольори мала вигляд відверто *нещасливий*. На додачу вони ще й жажливо поєднувалися з її карими очима й темно-рудуватими косами. Та вона нічого не могла вдіяти, тому вирішила змиритись і всміхатись, а коли й не зможе видушити із себе усміху, то принаймні не плакатиме на людях.

Вона з певною гордістю відзначала, що сліз на публіці вона собі таки не дозволяла.

Наче цього замало, саме 1813 року з'явилася загадкова (і вигадана) леді Віслдаун, яка почала тричі на тиждень випускати свою «Світську хроніку». Газета на один аркушик умить стала сенсацією. Нікому не було відомо, хто така насправді леді Віслдаун, але, певно, кожен мав свою теорію. У Лондоні багато тижнів — ба більше, місяців — не говорили ні про що інше. Газету безплатно розносили два тижні, — рівно стільки, щоб *світське товариство* на неї підсіло, — а потім це раптом припинилось, і вже хлопчики-газетярі пропонували її придбати за обурливу ціну в п'ять пенні.

Та на той момент уже ніхто не уявляв свого життя без майже щоденної порції пліток, і кожен платив свої п'ять пенні.

Якась жінка (а дехто припускав, що чоловік) наживала на них цілі статки.

Від попередників «Світську хроніку леді Віслдаун» відрізняло те, що авторка повністю зазначала в себе імена суб'єктів. Вона нікого не ховала за ініціалами на кшталт «лорд П.» чи «леді Б.». Якщо леді Віслдаун хотіла про когось написати, то називала повне ім'я.